

бързо се поправи, когато въ същото време се дочу конски тропотъ. Следъ малко часовитѣ пропуснаха два товарни коня, които бѣха походната товарна кухня. Хлѣбъ и топла храна се разтовариха и зачакаха събуджането на войницитеѣ.

Ротниятъ и азъ взехме предложеното ядене и въпросително се вгледахме въ Христо. Той разбра.

— Че... щомъ си легнахме — подхвана този чуденъ българинъ — дочухъ кучи лай. Казахъ си: „Наблизу трѣбва да има нѣкое село“ и станахъ. Знаяхъ, че сънътъ си е сънъ, но подпоручикътъ е поизгладнѣлъ, че трѣбва да го попригледамъ — това ми е длъжностъ като ординарецъ. Вървѣхъ право по кучия лай и следъ десетина минути — хопъ въ селото. Влѣзохъ въ първата кѣща, гледамъ свѣти. Кой ти спи презъ време на война! На огнището хубавъ огънь гори, а една баба, кадъна, мѣси хлѣбъ... пѣкъ и да не мѣсѣше, щѣше да замѣси. Докато бабата откъсна тесто и почна да пече питката, азъ приготвихъ едно пиле и съ шишъ го запекохъ на огъня...

Погледнахме се съ ротния, изопнати като изтукани отъ учудване, защото да се лишишъ отъ кратката и тѣй необходима почивка, дадена следъ нѣколкодневни непрекъснати напрежения, е повече отъ героизъмъ.